

MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Udvalget for Udlændinge- og
Integrationspolitik
UUI alm. del - Svar på Spørgsmål 158
Offentligt

MODTAGET
16 OKT. 2006
1420
Den Centrale Indlevering

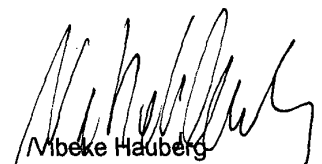
Dato: **16 OKT. 2006**
Kontor: Erhvervs- og Familie-
sammenføringskonto-
ret
J.nr.: 2006/4111-234
Sagsbeh.: HKC/NHL
Fil-navn: Fremsendelsesbrev

Under henvisning til Integrationsudvalgets brev af 16. august 2006 (Alm. Del) følger hermed i 5 eksemplarer besvarelsen af spørgsmål nr. 158-163.

Det bemærkes, at besvarelsen af spørgsmål nr. 161 indeholder fortrolige oplysninger om en konkret udlændingesag, som ikke bør videregives til offentligheden.

Det beklages, at svarfristen ikke har kunnet overholdes.

Rikke Hviishøj

Mbeke Hauberg

Dato: **16 OKT. 2006**
Kontor: Lovkontoret
J.nr.: 2006/4111-234
Sagsbeh.: OEN
Fil-navn: IU 158

Besvarelse af spørgsmål nr. 158 stillet af Integrationsudvalget til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 16. august 2006 (alm. del).

Spørgsmål:

"Ministeren bedes redegøre for de juridiske muligheder for at foretage en undersøgelse af, hvad der er sket med de unge, efter de har fået afslag i de 62 sager, hvor der er givet afslag på familiesammenføring på grund af mistanke om tvangsægteskab."

Svar:

Der er rettelig tale om 61 sager.

Efter straffelovens § 152 straffes den, som virker eller har virket i offentlig tjeneste eller hverv, og som uberettiget videregiver eller udnytter fortrolige oplysninger, hvortil den pågældende i den forbindelse har fået kendskab, med bøde eller fængsel i indtil 6 måneder. Bestemmelsen omfatter alle med tilknytning til den offentlige forvaltning, Folketinget eller domstolene.

Spørgsmålet om, hvilke oplysninger der kan anses for fortrolige, og under hvilke omstændigheder sådanne oplysninger kan videregives, er nærmere reguleret i forvaltningsloven.

Efter forvaltningsloven § 27, stk. 1, omfatter tavshedspligten oplysninger, det er nødvendigt at hemmeligholde for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser, herunder bl.a. enkeltpersoners interesse i at beskytte oplysninger om deres personlige forhold.

Oplysninger i udlændingesager vil ofte angå rent private forhold.

Efter forvaltningslovens § 28, stk. 1, må oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, herunder oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, foreningsmæssige, seksuelle og strafbare forhold samt oplysninger om helbredsforhold, væsentlige sociale problemer

og misbrug af nydelsesmidler og lignende, ikke videregives til en anden forvaltningsmyndighed.

Videregivelse kan efter stk. 2 dog ske, bl.a. når videregivelse sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår.

Justitsministeriet har over for Integrationsministeriet oplyst, at vurderingen af, om de hensyn, der taler for videregivelse af oplysninger om rent private forhold, klart overstiger de hensyn, der taler for hemmeligholdelse, som udgangspunkt må foretages af vedkommende ressortmyndighed, på grundlag af de særlige hensyn og forhold, det måtte gøre sig gældende på det pågældende område. Justitsministeriet har på den baggrund ikke bemærkninger til Integrationsministeriets retsopfattelse som anført nedenfor.

Det lægges til grund, at der med spørgsmålet sigtes til udlændingemyndighedernes muligheder for til politiet (eller andre myndigheder her i landet eller udlandet) at videregive oplysninger om de sager, hvor udlændingemyndighederne under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 8, har givet afslag på ægtefællesammenføring.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 8, at der som udgangspunkt gives afslag på ægtefællesammenføring, hvis det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået efter begge parter eget ønske.

Bestemmelsen blev indført i udlændingeloven med lov nr. 424 af 21. maj 2000. Af forarbejderne til loven fremgår følgende:

"Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 10, kan ægtefællesammenføring i tilfælde, hvor mindst den ene af parterne er under 25 år, ikke gives, såfremt ægteskabets indgåelse beror på en aftale indgået af andre end ægtefællerne.

Bestemmelsen har i praksis kun fundet anvendelse i meget få tilfælde, da det har vist sig svært at konstatere, at ægteskabet er indgået mod den herboendes eget ønske. Der meddeles derfor i dag tilladelse til ægtefællesammenføring, selvom udlændingemyndighederne har mistanke om, at ægteskabet er indgået mod den herboendes eget ønske.

Der har i forbindelse med Udlændingestyrelsens administration af udlændingelovens § 9, stk. 10, været en række tilfælde, hvor den herboende ved sagsbehandlingens begyndelse har givet udtryk for, at ægteskabet er indgået mod den pågældendes eget ønske, men hvor den pågældende senere har ændret forklaring og benægtet dette.

Udlændingestyrelsen har endvidere oplyst, at styrelsen – når en herboende person oplyser, at ægteskabet er indgået mod den pågældendes eget ønske – oplyser den herboende om, at denne oplysning betyder, at styrelsen vil meddele afslag på opholdstilladelse med den begrundelse, at ægteskabets indgåelse beror på en aftale indgået af andre end ægtefællerne (jf. udlændingelovens § 9, stk. 10). Det er Udlændingestyrelsens generelle erfaring, at den herboende herefter erklærer, at styrelsen ikke må bruge oplysningen, og at den pågældende, hvis styrelsen alligevel anvender oplysningen, ikke vil stå ved den. Som begrundelse herfor oplyser den herboende typisk, at den pågældende vil få problemer med familien eller vil blive udsat for ubehageligheder fra familiens side."

Med det udgangspunkt at beskytte unge udlændinge mod konflikter med familien var formålet med bestemmelsen således at undgå at iværksætte nærmere undersøgelser i disse sager.

Det er på denne baggrund Integrationsministeriets opfattelse, at er udlændingemyndighederne i familiesammenførings-sager kommet i besiddelse af oplysninger om, at der er tale om et tvangsægteskab, og er oplysningerne af frygt for den øvrige families reaktion afgivet i tillid til, at oplysningen ikke kommer til den øvrige families kundskab, vil offentlige eller private interesser som udgangspunkt ikke klart overstige hensynet til de interesser, der begrundet hemmeligholdelse.

Det gælder også med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt udlændingemyndighederne til politiet kan videregive oplysninger om, at en af parterne i familiesammenførings-sagen i forbindelse med indgåelse af ægteskabet muligvis har været udsat for ulovlig tvang i strid med straffelovens § 261 eller trusler i strid med straffelovens § 266. En politimæssig undersøgelse af disse forhold vil således næppe kunne gennemføres uden, at oplysninger afgivet i fortrolighed til udlændingemyndighederne kommer til den øvrige families kundskab.

Kommer Udlændingesservice i besiddelse af oplysninger om mulige strafbare forhold, vil Udlændingesservice generelt overveje at foretage anmeldelse til politiet. I sager vedrørende § 9, stk. 8, tilsiger de særlige hensyn til den herboende og/eller ansøger imidlertid, at vurderingen af det hensigtsmæssige i en politianmeldelse først og fremmest bør foretages af de pågældende personer selv. Udlændingesservice vil derfor i stedet vejlede om mulighederne for at indgive anmeldelse til politiet og mulighederne for eventuelt som et alternativ at tage kontakt til de sociale myndigheder.